

и бългaрско училище. Манастирътъ носи името на св. Ивана, който въ Х-ятъ вѣкъ е прекарвалъ въ рилската пустиня ижленъ съ испитания животъ. Съ своите подвиги Иванъ принадлежи въ числото на укорѣнителите на християнството въ просвѣщающиятъ са тогава бългaрски народъ. Ето защо въ продължението на толкова вѣкове той се са е ползувалъ отъ благоговѣнието на царѣвовете и на народътъ. Въ житието на тоя свѣтия са упомѣнава царь Петаръ, който е посѣтилъ свѣтиятъ пустинникъ още при животътъ му, и царь Иоанъ Асѣнъ, който е предприѣлъ не малки трудове за възвращението на поробенните негови моци изъ Венгрия въ Бългaрия. Съ уваженнето камъ памѣтъта на свѣтиятъ човѣкъ е било сжединено и уважението камъ оная обителъ, която е била основанна отъ него. Изъ единственната, която е уцѣлѣла до сега, грамота на царь П. Александра ние можеме да заключимъ, до каква степенъ тоя манастиръ са е ползувалъ отъ вниманието и уважението на бългaрските царѣове. Послѣ падението на бългaрското царство, той е испитвалъ много нещастия, които сж са сжхраниле въ темните стари предания. Въ преминалото столѣтие манастирътъ е билъ развалянъ три пѣти (1765, 1768 и 1778 г.), а около 1830 година той е сжвршено изгорѣлъ, и, както ни са чини, не безъ участието на своите (?). Отъ това време търговците изъ множество градове (а особено братия Стоянъ и Вжко Чалжкови изъ с. Копривница) сж земаде на себѣ си попечението за манастирътъ и изградиле сж го още по-великолѣпно отъ по-напредниятъ. Съ изгражданнето му сж са занимале само бългaре. Отъ неговата архитектура и отъ украшенияята му ние можеме да си сжста-